

Gerevich András

A FRANCIA MOZIS

Együtt ébredünk, megszagollak,
az álladdal gyúrod a hátamat,
fogat mosok, míg lezuhanyozol,
és a szőrös mellkasodat bámulom,
krumplit hámozok és te főzöl,
majd a Hyde Parkban biciklizünk –
ezt álmodtam neked, Julien.

És talán hiába lesz, hogy két éve
a képzeletem a nászutunk,
férfikorom izmos éveit adom,
mint szakadt, foltos ágyneműt.
Nem is tudod, hogy velem ébredsz,
hogy egybe mossuk az ingeinket,
és a borostád szűrja az arcomat.

Miért örülsz nekem ma este is?
Mosolyogsz, viccelődsz, mesélsz,
és ahogy a szemembe nézel,
zavaromban a kezedet bámulom.
Máskor miért fordulsz el, ha meglátsz?
Érezteted, mekkora nyűg vagyok,
és szemed se rebben, ahogy elkerülsz.

Fíúk jönnek, mennek, visszatérnek:
harapdálják a mellbimbómat,
míg én végignyalom a testüket.
Megunom, ahogy megunnak.
Ők is csak belőled lettek, Julien,
a válluk a vállad, a fenekük a te feneked,
minden szavam csak gyakorlat.

Miért maradjunk véletlen ismerősök,
mikor a szemezést te kezdted?
Te adtad a pórázt a kezembe,
ha csábítottál, most szeress belém!
Kösd meg újra félrecsúszott nyakkendőmet,
köss bele minden elvétett szavamba,
tiltsd meg, hogy rágyújtsak előtted!

Barátnőd van, emlékeztetsz,
láttam, ahogy gyengéden megérinted:
összetartoztok, ahogy együtt álltok,
és már családot is remélek neked.
Mégis, mikor egy forgatáson ácsorogtam,
és a vállak fölött téged lestelek,
úgy megrémült, szinte földbe nőtt.

El akarlak felejteni, Julien,
szeretnék inkább nőt vagy kutyát,
és élnék filmekben álmok helyett.
Ma éppen észreveszel és köszönsz,
és talán elhívlak és főzök neked,
vagy a Hyde Parkba megyünk,
és megbámullak, amikor nem figyelsz.

G. István László

FELOLDOZÁS

Nem virít sokáig, a hideg cukormáz-damaszt
abroszon áll a csőrös váza, a fonnyadó
három virág, amit beletettem, mintha egy
langyos kézszorításból hervadna ki a szírom.
Így éltünk három évet. A bolyhos szőnyegen,
délutánjaink szöszös felületén csúszkáltunk,
mindig volt porcelán csészealj és rajta süteménymorzsa,
úgy vetted a szádhoz, kihullott az ujjaid közül –
párnámon is mindig – te aludtál rajta – találtam korpát.
Mondjad, édes, hallgatlak, kásahegy a szájalom. Este,
mintha törött pohárból ittuk volna a meggybort,
és édeskés lett körülötted a levegő, orrodból is
parfüm szele szállt. Úgy fújogattam a szádat, mint
a forró levest, fúú, fúú, mint a barna felszínéről a bőrt,
úgy kanalaztam le az arcodról a szerelmes mázt,
csak a bűnöd csomósodott össze, belekortyoltam,
lecsúszott a torkomon. Volt valami valcer, felejtészene,
az elefántcsont billentyűkön siklott a kezed, nekem most
néznem kellene. Nincs bennem keserűség,
csak ma a metszett poháron a fényfríz, mintha a szemed
karcolta volna, hamisan, oda, soha többé nem
látlak, de megint megbocsátok.

NAVIGARE

A mosogató szennyes fehér habja közt
 a gyűrűd zöld ékköve hánykódó csónak.
 Nem viszlek magammal, nincs közös este.
 Még nem tudom, hogy arcod majd lehámlik
 rólad, és vágyakozásodból, mint költöző
 madár, új földrészt keres. A terpentinszag
 lassan körbezár, barlangrétegekkel
 kövesedik rád a sok tavasz, aminek
 illatát csak a paplanodban érzed.
 Ne éj hozzám, mert fáradt vagyok.
 Szeretem gombcsillogású szemed, akkor is
 fürkészek, ha semmit sem talál, domesztikált
 mohóság, amivel sok mindent meghódítasz. Nem
 látom még, hogy ugyanúgy keresed a testedből
 az utat, ahogy most dühödten visszanezel.
 Miért nem veszed le a gyűrűdet? Kiázik
 a kő, tudom is én, kimarja a vegyszer. Van
 a haragodban az a viaszszín, már-már áhítat –
 szárnyverdesés a torokban, mélyre lenyelt idő,
 amiben majd a sok-sok ránc alatt, arcod
 hieroglifáján keresem, hogy felismerem-e,
 amíg meg nem érkezik az unott boncmester,
 hogy van-e még út hajózni veled, egyszer.

ÚT AZ ŐSZBE

A taxi bőrhzatú hátsó ülésén
 úgy fészkelődtél be mellém, mint aki
 tojást fog költeni. Talán bunda is
 volt rajtad, egy szőrös madár, szivarozó
 sofőrünk unott és szemtelen. Nyújtottad
 a körmödöt, ahogy egy ragadozó a zsákmányt
 adja át, mit kezdjek vele? a lakkot
 reszelgettem ujjam begyével, mint aki régen
 erre vár. Sírt a víz az utcán, a sárhányókra
 csapkodta fel, mintha gyufát sercentene egy-egy
 utcasarok. Rágyújtottál te is, szipkád, mintha
 íze lenne, hogy nem szólsz, szádon fityeg
 és ragyog. Sosem viseltem el a terhes nőket.

Megül bennük a csend, mint a kő. Sosem kell olyan álmos tekintet, amiben nem álmodik semmi, csak az idő. Mert mit kell hátrahagyni? – hány utca múlva szállunk ki a taxiból? Vannak madarak, talán a pingvinek, ahol a fiókát az apa költi ki, de jó nekünk. Beszélek erről-arról, hogy mindjárt ott leszünk. Az út végén bevallod, hogy sose akartál gyereket, valami blues szól, nem szólok a sofőrnek, hogy kapcsolja ki. Sürgős, persze, kórház. Ráncigállak, mintha én lennék a szülész, kifelé, egy szűk taxiból.

Lanczkor Gábor

HISZEN MI EZ

Hiszen mi ez, ahogy megindulsz támolyogva
a márciusi fényben,
ha nem a legtisztább életöröm? Ki foglya
vagy a gyászodnak, s úgy hiszed, Istennek tetszön,

s az üdvösséged múlik egy-egy pontosvesszőn,
a földön és az égben,

egész úgy egyensúlyozol az egyenetlen
kövezeten, egészen úgy most, mint ki *boldog*,
ujjongón és testetlen,
s élön, mintha mégis belobbant volna a nagy ég

másfél hete, az esti barna felhőrongyok,
ott állsz alattuk a hosszú katlanban, hogy elég,

most akkor mindenről lemondanál, vagy semmiről,
rólad (lásd, itt e *te* te vagy, kire úgy nézel,
ahogy Nárцisz a víz tükrére, melybe beledől),
pusztulj a szenvedéllyel. –

Az éjjelé a nap vagy a napé az éjjel?
A másikat darabjaival melyik osztja föl? –

Két test vagy te, két lélek, ennyi vagy, a tiszta ész:
a napfényben sétálgató kenetes látszat,
mely önmagában nem egész;
tudás és rettegés, és hit, és az alázat.

VÁLASZ ALIGHIERINEK

Te csillaggá fonnyadt nagy nap az éjben,
nemes lélek, hét évszázad mélyén fogadd
üdvözetem a szerelem nevében,
s oly választ, amire okot kérésed ad.

Mentem, a lomb sötéten áradt és apadt,
léptem, s egyszerre megfagyott a vérem:
a tisztáson a márványkád előtti pad
szélén ő ült két megtestesülésben.

Egyike meztelenül épp csak egy lepelt
– hátul Ámor a kút vizébe nyúlkaált –,
a másik dús selymet, kesztyűt, topánt viselt,

csalódott volt az arca, azé gyermeki:
alig loccsant, mint tócsában egy nyúlláb,
a vízből Ámor ép szívem halásza ki.

Gál Ferenc

KÖZISMERT ELBESZÉLŐ

A háztól és a kókadt fenyőktől
nehezebben vált meg, mint a hosszú
testtől. A játékoknál le akart hajolni,
a kaput is be akarta tenni,
és ebben az enyhén lejtő negyedben
is folyton visszadöbben.

Teraszokon kávézó barátok,
napfolt és csöpögő vadhús,
mely alá a parazsat az új fiú
épp csak kihozta vödörben.

Azután a szinte neki berendezett
kírákat a sűrke öltönnyel,
a múlt hetinél harmadával
alacsonyabb áron.

Finom saruimban ezen a szakaszon
csak toporgok, de belefér ennyi.

Főleg, hogy az év- és napszak sem
könnyíti a dolgát, a folyót pedig
sötétedésig bőven elérjük.
A faliképre illő szikla tövében
a délutános révész szó nélkül
veszi majd át a kimért mozdulattal,
mint az összes többi.

NAPFORDULÓ

Elszoktunk ettől a trappolástól.
Ahogy a legrövidebb éjszaka
meghasad a dombhajlatban,
lerántjuk a nyirkos állatmaszkot.
Heverünk a cserjék közé tűző napon,
és zihálva gondolunk a máglya körül
hurkolódó táncra. Mintha nem is
mi lettünk volna, kik a szoptató
madonnára esküt tettünk,
és pletykák miatt évek óta
távol maradunk a kadosztálytól.
És idén nem hivatkozhatunk
ragályra, mely városunkat épp csak
elkerülte. Nem kurjongathatunk,
hogy véget ért az iszákos uralma.
Az a szerencsénk, hogy az üstöket
ma is befűtik, a fürdőt kinyitják.
Hozzáértő kezek alatt az arany-
kárpíthoz leszünk hasonlók,
amiből a kínos történet szálait
kihúzták. Az átvasalt anyagot
kesztyűs kezek emelték
a lakóhelyeül szolgáló toronyba,
ahol így is kiolvassuk belőle,
amit szeretnénk. Könnyedén,
napunk leszálló harmadában,
ahogy parkunk árnyéktérképe
dereng fel a fagyaltárus fejében,
mielőtt minden sugallat nélkül
szertefoszlik.